

Ten Slotte

door: Hugo Bouter

'En ten slotte, weest allen eensgezind, medelijdend, vol broederlijke liefde, welgezind, nederig, en vergeldt niet kwaad met kwaad, of schelden met schelden, maar zegent integendeel, omdat u ertoe geroepen bent zegen te erven'.

1 Petrus 3:8-9

Dit 'slotwoord' was niet het einde van de eerste brief van Petrus, maar het einde van een reeks vermaningen waarin specifieke verhoudingen werden belicht: de relatie overheid-onderdaan, meester-slaaf, man-vrouw (vgl. 1 Petr. 2:11-3:7). Daarna richtte de apostel zich tot alle gelovigen gezamenlijk met een reeks van zeven korte aansporingen. Het is goed dat wij die eveneens ter harte nemen. Het zou mooi zijn als we ze lezen in de gezindheid waartoe Petrus ons oproept en onze handel en wandel daardoor laten bepalen.

Laten wij deze zeven vermaningen kort nagaan.

(1) Het *eensgezind* zijn herinnert aan de eendracht van de eerste gemeente (Hand. 4:32; Rom. 12:16; 15:5-6; 2 Kor. 13:11; Fil. 2:2). Wij moeten als gelovigen hetzelfde doel voor ogen hebben.

(2) Het woord *medelijdend* is afgeleid van het Gr. woord voor sympathie (d.i. samen-lijdend, meevoelend). Die houding vloeit voort uit de al genoemde onderlinge eensgezindheid en toont de bereidheid om dingen echt met elkaar te delen.

(3) De *broederlijke liefde* die op die manier zichtbaar wordt omvat alle broeders en zusters in het geloof.

(4) In het woord *welgezind* of *barmhartig* zit het Gr. woord voor 'ingewanden' (vgl. de SV). Het gaat hier om innerlijke bewogenheid en ontferming voor elkaar. Hoeveel komen wij daaraan tekort!

(5) Bij de vijfde oproep zijn er in de Gr. handschriften twee lezingen. Daarom hanteert de Statenvert. het woord 'vriendelijk', terwijl de Herziene Voorhoevevert. het woord 'nederig' heeft. De NBG-vertaling gebruikt het woord 'ootmoedig'. Achten wij de ander *uitnemender* dan onszelf?

De laatste twee vermaningen hebben meer te maken met onze relatie tot de *buitenwereld*:

(6) Wij mogen geen kwaad met kwaad vergelden, of schelden met schelden, of laster met laster (vgl. 1 Petr. 2:12; 4:4). De Heer Jezus heeft hierin Zelf het goede voorbeeld gegeven (1 Petr. 2:23).

(7) In plaats van het principe van vergelding toe te passen ('oog om oog en tand om tand') moeten wij onze (heidense) omgeving zegenend tegemoet treden. Tot dit 'zegenen' (d.i. goede dingen spreken) zijn wij geroepen als gelovigen (vgl. Matt. 5:44; Luc. 6:27-28; Rom. 12:14; 1 Kor. 4:12-13).

Het is ook zo dat wij die houding kunnen aannemen, omdat wij ertoe geroepen zijn zegen te *beërven*. Uit de volheid van zegen die ons deel is, kunnen wij uitdelen aan anderen, zelfs aan mensen die ons slecht behandelen. Wij wensen u en elkaar toe dat wij het voorbeeld van Christus beter leren navolgen.

© Oude Sporen 2006